

ХАНКА ГЛИБАНОВИЋ-ВАЈЗОВИЋ (Сарајево)

ТВОРБА ОЈКОНИМА СУФИКСИМА ОРИЈЕНТАЛНОГ ПОРИЈЕКЛА

1. Интерференција као резултат језичких контаката, испољава се на свим нивоима језичке структуре, али је посебно уочљива на лексичком плану. Отуда у српскохрватском језику, као и у другим језицима, велики број ријечи страног поријекла, међу којима се оријентализми истичу и по бројности и по својим лексичко-семантичким, функционално-стилским, стилистичким и другим особитостима. Присуство овог слоја лексике у српскохрватском (и македонском, наравно) језику, има одређена, добро нам знана објашњења: историјска, културно-цивилизацијска, социолошка, психолошка и слично.

2. У овом кратком прилогу нећемо се бавити оријентализмима као лексичко-семантичким јединицама у нашем вокабулару, али је тај аспект битан и за ономастичку проблематику барем из два разлога.

(1) Прво, зато што се у основици онима врло често налазе апелативи као „ознаке“¹, наравно лишени лексичног значења у процесу онимизације, али често са очуваном препознатљивом семантичком везом између два знака — лексичког и ономастичког. Успостаљање такве везе омогућава етимолошку идентификацију и олакшава откривање мотивираности онима, што је посебно значајно у изучавању топонимије. И управо из везе: апелатив — топоним, проистиче објашњење за импозантно велики број назива оријенталног поријекла у топонимском систему (посебно микротопонимији)

¹ В. Вуковић Ј., *Топоними и апелативи*, Прва југословенска ономастичка конференција, ЦАНУ, Титоград, 1976, 31-34;

² исп. Глибановић-Вејзовић Х., *Ојконими оријенталног поријекла у БиХ са дијахроног и књижевног становишта*, Књижевни језик 15/3-4, Сарајево 1986, 233-140; Станковска Љ., *Јукстапозицијата како модел во топонимијата на македонското јазично подручје*, Прва југословенска ономастичка конференција, Титоград, 1976, 159-168; Јашар-Настева О., *Међујазични контакти и нашата топонимија*, Втора југословенска ономастичка конференција, Скопје, 1980, 133-137;

српскохрватског и македонског (за разлику, на примјер, од словеначког) језичког подручја.

(2) Други битан моменат којим се, аналогно апелативним посуђеницама, може објаснити присуство бројних назива оријенталног (и уопште туђег) поријекла на нашем терену, је чињеница да је избор имена, као ономастичке константе, у топонимији увјетован не само географским већ и друштвено-историјским и културно-цивилизацијским чиниоцима, те да је избор творбеног ономастичког инвентара у уској вези са језичким особинама одговарајуће говорне регије, посматраним кроз призму фактора „вријеме“, дакле кроз призму одређеног историјског тренутка у коме се пресијецају онимизација и стање у језичком развитуку.³

Према томе, ако се има у виду истакнута веза између апелативних посуђеница и оних (прије свега топонима), онда није необично да суфикси оријенталног поријекла, иначе уобичајени уз апелативе, учествују и у творби југословенских ојконима, посебно у појединим говорним зонама.

3. Пажњу смо, дакле, посветили само једном топонимском систему — југословенским ојконимима, а интересује нас управо лингвистички аспект, конкретније: творбена структура ономастичког садржаја, односно, учешће суфикса оријенталног поријекла у творбеном систему наших ојконима, и то:⁴

- а) *етимолошки* (који су то суфикси, колико и како су адаптирани, какво је њихово значење у језику даваоцу и језику примаоцу, какав им је апелативни семантички садржај и колико је он могао имати утицаја и значаја при онимизацији) и
- б) *функционално* (колико су присутни ови суфикси у нашој ојконимији уопште, који од њих су фреквентнији у таквој творби, а који су рјеђе заступљени, како су укупно и појединачно дистрибуирани по републичким цјелинама и слично).

4. Грађа за ово кратко истраживање експерпирана је из Именика места у Југославији⁵, у коме је (према нашој процјени) регистровано преко 28.000 ојконима. Прегледом овог извора уочава се да су називи оријенталног поријекла опћенито — дакле, називи који имају барем један морфем оријенталног поријекла (основински или творбени), знатно присутни у југословенској ојконимији.⁶

Ако, међутим, у таквој (условно) групи назива занемаримо ојкониме код којих је само ономастички (не и творбени) садржај оријенталног поријекла, а издвојимо и посматрамо искључиво типове модела у чијој творби учествују суфикси оријенталног поријекла (без обзира на основински садржај таквог назива) — видјећемо да ове морфеме не заузимају значајно мјесто у цјелокупном творбеном инвентару југословенске ојконимије. Дру-

³ в. Шимуновић П., *Проблеми у југославенској ономастици*, Прва југословенска ономастичка конференција, Титоград, 1976, 187-200;

⁴ в. Пешикан М., *Значај праћења језичких елемената који се понављају у микротопонимији*, Прва југословенска ономастичка конференција, Титоград, 1976, 99;

⁵ *Именик места у Југославији*, Службени лист, Београд 1973. (стање 30. новембра 1972.);

⁶ исп. Глибановић-Вајзовић Х., *Ојконими оријенталног поријекла у БиХ са дијахроног и књижевног становишта*, Књижевни језик 15/3-4, Сарајево 1986, 233-240;

гим ријечима, у југословенским границама ојконими образовани суфиксима оријенталног поријекла нису занемарљиви, али се нити не истичу нарочито по бројности - заступљени су са свега око 0,005% назива.

Овај податак, међутим, који подразумева цјелокупно југословенско подручје, не важи подједнако за све републичке зоне, јер су на неким регијама посматрани типови ојконима знатно више заступљени (БиХ и Македонија), на неким их је много мање (Србија) или су ријетки (Хрватска), а негде их (барем у ојконимији, а судећи по нашем прегледу) уопште нема (Словенија и Црна Гора). Таква дистрибуција истраживаних ојконимских творбених модела условљена је мање-више (да поновимо) и језичким и екстралингвистичким појавама које и иначе дјелују на језички систем.

Најзад, сви суфикси оријенталног поријекла нису нити подједнако ангажовани у ономастичкој творби - неки су фреквентнији, неки врло ријетки, што је и разумљиво будући да је избор назива са лингвистичког становишта (нарочито њихов творбени инвентар) одређен језичком регијом којој назив припада.⁷

5. Суфиски оријенталног поријекла који, као мономорфни творбени елементи или као елементи полиморфних суфикса, учествују у творби неких наших ојконима су:

-*лија*, -*ли*, -*лук*, -*џија/-чија*, -*џик* и -*лак/-лер*.

5.1. Суфикси -*ли* и -*лија*⁸ поријеклом су од турског придјевског суфикса -*ли* (односно -*лиј/-лј/-лу* - зависно од вокалне хармоније), који се у турском језику додаје на именице и гради придјеве (присвојене или градивне), или (рјеђе) нове именице, најчешће са значењем етника и слично.

У српскохрватском (исто и македонском) језику овај суфикс је трансфонемизиран искључиво у облику -*ли*, односно -*лија*, а трансморфемизиран је могао бити двојако.

(1) Могао је да сачува своју турску форму -*ли*, а тиме и особину индеклинабилности, понесену из турског језика - на тај начин учествује у творби придјева (рјеђе прилога), такође описних или градивних, а могуће га је додавати и на оријенталне и на неоријенталне основе (хидриди), нпр. *џамли*, *образли* и слично. У поређењу са другим суфиксима исте провенијенције, у апелативној функцији није нарочито фреквентан, ни у српскохрватском ни у македонском језику.

(2) Друга могућност је да овај суфикс буде проширен наставком -(*и*)*ја* и тиме постане именичким суфиксом -*лија*, који више није индеклинабилан већ добија све морфолошке особине ове врсте, прије свега категорију рода који, зависно од семантичке вриједности конкретне именице, може бити:

- а) мушки род - тада означава носиоца особине, занимање, назив за етнике/ктетике (нпр. *мераклија*, *занатлија*, *Сарајлија*), односно
- б) женски род - тада означава простор или предмет карактеристичан по особини израженој придјевом на суф. -*ли* (нпр. *оџаклија* = соба са оџаком, *седефлија* = предмет украшен седефом *таглија* = врста слатке пите).

⁷ в. Шимуновић П., *Организираност назива у географској регији*, *Onomastica jugoslavica*, 1, Љубљана, 1969, 47—56;

У апелативима је овај суфикс врло чест (посебно у македонском језику), чак и у хибридној творби.

У поређењу са осталим суфиксима оријенталног поријекла, суфикси *-лија* и *-ли* су и у творби ојконима највише заступљени.

- а) Суфикс *-лија* је, заправо, најфреквентнији - налази се на првом мјесту са преко 30% примјера од укупног броја оваквих назива, али по републикама различито дистрибуиран. Највише примјера има у Македонији (нпр. *Чанаклија*, *Чардаклија*), затим слиједи БиХ (нпр. *Тослије*, *Бумезлије*), па Србија (нпр. *Чумурлија*, *Куришумлија*) и најзад Хрватска (нпр. *Јагуплије*, *Шаканлије*) са најмањом фреквенцијом.
- б) Суфикс *-ли* је у укупном прегледу нешто мање заступљен - око 22% ојконима, али се његова дистрибуција знатно разликује од средног му суфикса *-лија*. У Македонији је највише присутан и то као мономорфни суфикс (нпр. *Башали*, *Чаушли*, *Орманли*), док се у другим срединама јавља само као елемент полиморфних суфикса, најбројније у БиХ (нпр. *Бешлићи*, *Канлићи*), ријетко у Србији (само један примјер: *Красалић*), а у Хрватској га нема.

5.2. Суфикс *-лук* је, такође, преузет из турског језика гдје се јавља (овисно о вокалној хармонији) у четири аломорфне варијанте: *-лик/-лйк/-лјк/-лук*, које су у српскохрватском језику унифициране у морфему *-лук*, а у македонском такође у *-лук* и, у много мањем броју примјера у *-лик* (нпр. *бејлик*, *бешлик*).

У турском се, као и у српскохрватском и македонском језику, додаје на именичке и придјевске основе градећи тако нове именице различитог значења: апстрактни појмови, предмети, административна подручја, посједи и слично (нпр. *ахбаблук*, *чивилук*, *беглук*). У процесу адаптације именице са овим суфиксом добијале су мушки род. У апелативима је овај суфикс знатно заступљен (и у хибридној творби, такође).

У творби наших ојконим суфикс *-лук* јавља се, зависно од регије којој ојконим припада, у три могућа аломорфна лика: *-лук* (БиХ, Србија, Хрватска), *-лик* (Македонија — редовно и искључиво, те Србија - само један примјер) и *-лак* (на Косову).

У творбеном ојконимском систему овај суфикс је, у поређењу са осталим суфиксима оријенталног поријекла, знатно заступљен: налази се на другом мјесту — преко 25% примјера. Највише га има у БиХ (нпр. *Чифлук/Чиглук/Чиглуци*, *Беглуци*, *Кованлук*), затим у Србији (нпр. *Чифлук/Чиглук/Чифлик*, *Башћелуци*, *Кованлук*), па у Македонији (*Чифлик*), у Хрватској (нпр. *Чиглук*, *Беглуци*) и најзад на Косову (*Чифлак*).

5.3. Суфикс *-џија/-чија* у турском језику има 4 + 4 аломорфне варијанте (зависно од вокалне хармоније и звучности: *-џи/-џй/-џј/-џу* + *-џи/-џй/-џј/-џу*), а у српскохрватском (и македонском) језику јавља се у два лика различита по звучности африката *џ/ч* и редовно се, за потребе рода и деклинације, проширује наставком *-(и)ја*: *-џија/-чија*. И у турском и у

⁸ в. Марков Б., *О наставцима -ана, -лија, -лук, и -џија*, Наш језик, н.с. књ. VIII, 5—6, Београд 1957, 151—170;

српскохрватском (и македонском) језику овај суфикс се најчешће додаје на именичке основе (ријетко на друге врсте ријечи типа *бадаваџија*) и учествује у творби нових именица са значењем вршиоца радње, занимања или носиоца особине — такве именице по правилу добијају мушки род; уколико се жели исказати природни женски род, онда се овај суфикс проширује нашим суфиском *-ка* умјесто *-ија* (*кахвеџија* – *кахвеџика*). У апелативима је суфикс *-џија/-чија* изузетно фреквентан (*бурегџија*, *кујунџија*), такође и у хибридној творби (*проводаџија*).

У творби ојконима суфикс *-џија/-чија* није нарочито заступљен - међу осталим сродним суфисима налази се тек на четвртм мјесту са око 11% назива. Највише га има у БиХ (нпр. *Чивчије*, *Оканџије*, *Самарџије*), много мање у Себији (*Капиџија*, *Лугаџија*), док га у Македонији (занимљиво) уопште нема, ни у Хрватској, такође.

5.4. Суфикс *-џик* у турском језику такође подлијеже законима вокалне хармоније (*-џик/-џџк/џџк/џџк*), а на нашем језичком подручју сведен је на само један облик: *-џик*. У турском језику се овим суфиксом исказује деминутивно значење именица на које се додаје, што је пренесено и у језике примаоце. У апелативима је ријетко заступљен, па је разумљиво да није фреквентан ни у ојконимској творби. Забиљежена су, наиме, само четири назива са овом творбеном морфемом - два у Македонији (*Бунарџик*, *Коџаџик*), те по један у БиХ (*Шехерџик*) и Србији (*Хисарџик*).

5.5. Међу суфиксима оријенталног поријекла који учествују у творби наших ојконима, посебну пажњу привлачи турски суфикс *-лар/-лер*, који као морфема у принципу није посуђиван - нема га ни у апелативима (осим у ријетким примјерима типа *бег-лер-бег*), јер и не спада у групу творбених суфикса већ се њиме, у аглутинативном граматичком систему турског језика, исказују облици множине. Па ипак, ова морфема јавља се (и то у оба турска аломорфна лика) у творби ојконима, додуше само на тлу Македоније (нпр. *Јамуларџи*, *Канатларџи*, *Сујакларџи*), чак у релативно великом броју примјера: у поређењу са осталим суфиксима оријенталног поријекла, на македонском терену се по бројности налази на трећем мјесту.

6. Познато је да у топонимској творби суфикси могу имати и облик једине и облик множине, односно да могу бити и мономорфни и полиморфни. Тако се понашају и суфиски оријенталног поријекла који учествују у творби наших ојконима, а то значи да се могу јавити у неком од следећих модела:⁹

- 1) *O + Csg* - нрп. *-лија* (*Куршумлија*, *Опалија*), *-ли* (*Орманли*), *-лук* (*Чифлук/Читлук*, *Варошлук*), *-џија* (*Капиџија*, *Лугаџија*), *-лар* (*Казалар*), *-џик* (*Бунарџик*);
- 2) *O + Spl* - нрп. *-лије* (*Чаушлије*, *Ћумезлије*), *-луџи* (*Беглуџи*, *Читлуџи*), *-џије/-џије* (*Чивчије*, *Јевације*), *-лари/-лери* (*Ћоселари*, *Јурумлери*);
- 3) *O + C₁ C₂ (C₃)* - нрп. *-лићи* (*Бешлићи*, *Канлићи*), *-лијски* (*Куршумлијска Бања*), *-џић* (*Дуганџић*), *-џићи* (*Хамамџићи*), *-џије-вићи* (*Кујунџијевићи*), *-џевине* (< *-џијевине*: *Силајевине*), *-ларџи.-лерџи* (*Јамуларџи*, *Едеклерџи*).

⁹ *O* = основни ономастички садржај, *C* = суфикс, *Csg* = суфикс у облику једине, *Spl* = суфикс у облику множине.

7. Ако учешће суфикса оријенталног поријекла у творби ојконима, посматрамо на цјелокупном југословенском простору, односно засебно по републичким регијама, одбићемо следећу слику о заступљености и редоследу појединих суфикса:

<i>Југосл.</i>	<i>Бих</i>	<i>Макед.</i>	<i>Србија</i>	<i>Хрватска</i>
- лија	1) -лија	1) -ли	1) -лук	1) -лија
- лук	2) -лук	2) -лија	2) -лија	2) -лук
- ли	3) -ли	3) -лар/-лер	3) -ли	3) ø -ли
- ција	4) -ција	4) -лук (-лик)	4) -ција	4) ø -ција
- лар/-лер	5) -цик	5) -цик	5) -цик	5) ø -цик
- цик	6) ø -лар	6) ø -ција	6) ø -лар	6) ø -лар

Као потврду подацима изнесеним у раду, даћемо списак ојконима (забиљежених у Именику места у Југославији) у чијој творби учествују суфиски оријенталног поријекла као мономорфни или као полиморфни творбени елементи. Наравно, при идентификацији овог творбеног инвентара треба имати на уму сву комплексност етимолошких истраживања уопште, која је у анализи ономастичке грађе посебно изражена. Код неких назива се, истина, једноставно успоставља лексичко-семантичка идентификација, па је прозирна и мотивираност конкретне онимизације (нпр. *Хамамцићи*: хамам - хамамција, *Самарције*: самар — самарција, *Сарајлије*: Сарајево, *Карадаглије*: Карадаг = турски назив за Црну Гору и слично). Међутим, има примјера код којих је отежана идентификација етимона, а тиме и диференцијација творбених морфема и основног ономастичког садржаја. Такав је случај, на примјер, са ојконимима типа *Хамзали*, где се поставља питање шта је у основи назива: *Хамза* (+ суфикс *-ли*) или *Хамзали* (< *Хамза* + *Али* - исп. лично име *Хамзалија*). Формално су обје варијенте подједнако прихватљиве. Па ипак, аналогично према другим сличним називима са истог терена (Македонија, општина Штип), може се закључити да је у питању суфиксална творбе: *Хаџи Хамзали/Хаџи Реџепли/Хаџи Сејдели*. Сличну појаву срећемо код још неких ојконима, на примјер у БиХ: *Ђоралићи*, *Курталићи* и слично — у основици назива су очито патроними, али остаје дилема у вези са поријеклом основног ономастичког садржаја (да ли је то *ћор-ли* са уметнутим *-а-* или *ћор-Али* и сл.). Такви примјери су, међутим, у раду ипак посматрани као случајеви суфиксалне творбе (укључени су и у статистичке податке), уз напомену да ова проблематика свакако изискује подробнију анализу, са више акрибије у приступу него што је то могуће остварити у овако кратком реферисању.

8. Све примјере ојконима који, дакле, према нашој процјени припадају овом типу творбе (суфиски оријенталног поријекла), сврстали смо према њиховој републичкој припадности, а уз сваки примјер наводи се (у згради) општина у којој се насељено мјесто налази.

БиХ

Чапразлије (Ливно), *Чаушлије* (Бугојно), *Чекрлије* (Бихаћ), *Ђосанлије* (Ливно), *Ђослије* (Гламоч), *Држанлије* (Ливно), *Ђумезлије* (Јајце), *Ферхатлије*

(Хаџићи), *Хоматлије* (Коњиц), *Карадаглије* (Тешањ), *Османлије* (Купрес), *Радаслије* (Гламоч), *Сарајлије* (Дувно), *Шеварлије* (Бос. Дубица и Добој); *Бешлићи* (Фоча), *Ђоралићи* (Цазин), *Диклићи* (Требиње), *Довлићи* (Сарајево), *Гојсалићи* (Кладањ), *Канлићи* (Горажде), *Курталићи* (Вишеград), *Куглићи* (Бугојно), *Шамлићи* (Чајниче); *Чифлук* (Шипово, Тешањ, Травник, Високо), *Читлук* (Бос. Дубица, Читлук, Посушје, Горажде), *Беглуци* (Дервента), *Читлуци* (Соколац), *Кованлук* (Бијељина), *Крезлук* (Јајце), *Козлук* (Зворник), *Варошлук* (Травник); *Чивчије* (Бања Лука, Прњавор), *Чивчије Буковичке* (Добој), *Чивчије Осјечанске* (Добој), *Јевације* (Тешањ), *Оканџије* (Мркоњић Град), *Самарџије* (Бос. Градишка), *Зовик Калаџије* (Брчко), *Доњи Маџићи* (Шипово), *Дуганџић* (Олово), *Хамамџићи* (Травник), *Кујунџијевићи* (Рогатица), *Силаџевине* (Доњи Вакуф); *Шехерџик* (Доњи Вакуф);

Македонија

Балталија (Штип), *Чанаклија* (Струмица), *Чардаклија* (Штип), *Дуруглија* (Радовиш), *Џумајлија* (Свети Николе), *Ебеглија* (Штип), *Ерџелија* (Свети Николе), *Гечерлија* (Струмица), *Худаверлија* (Радовић), *Јунузлија* (Штип), *Калаузлија* (Радовиш, Штип), *Коџалија* (Радовиш), *Курфалија* (Штип), *Меџитлија* (Битола), *Оџалија* (Штип), *Шашаварлија* (Штип); *Аразли* (Валандово), *Баракли* (Валандово), *Башали* (Валандово), *Чалакли* (Валандово), *Чаушли* (Ђевђелија), *Дедели* (Валандово), *Дуругли* (Ђевђелија), *Ђулели* (Валандово), *Хаџи Хамзали* (Штип), *Хаџи Реџепли* (Штип), *Хаџи Сејдели* (Штип), *Хамзали* (Струмица), *Кругамзали* (Ђевђелија), *Тарагли* (Валандово), *Терзели* (Валандово); *Чифлик* (Берово, Делчево, Скопје, Кочани, Неготино, Тетово), *Слагински Чифлик* (Охрид); *Каразалар* (Радовиш), *Ђоселари* (Свети Никола), *Горно Караслари* (Титов Велес), *Кочилари* (Титов Велес), *Софилари* (Штип), *Сујаклари* (Титов Велес), *Јурумлери* (Скопје), *Јамуларџи* (Штип), *Канатларџи* (Прилеп), *Едеклерџи* (Штип); *Бунарџик* (Скопје), *Коџаџик* (Дебар);

Србија и САПК

Ајвалија (Приштина), *Чамурлија* (Ниш), *Кодралија* (Дечани, Ђаковица), *Курбалија* (Прешево), *Курумшлија* (Курумшлија), *Сазлија* (Урошевац), *Курумшлијска Бања* (Курумшлија); *Красалић* (Србица); *Чифлук* (Лесковац), *Чифлук Дрчевачки* (Лесковац), *Читлук* (Крушевац, Сокобања, Љубовија, Прибој, Мали Зворник, Косовска Митровица), *Кованлук* (Краљево, Меровина), *Чифлак* (Ораховац, Витина), *Чифлик* (Бела Паланка), *Башћалуџи* (Лозница); *Капиџија* (Крушевац), *Луџаџија* (Ђаковица, Липљан), *Луџађија* (Пећ); *Хисарџик* (Пријепоље);

Хрватска

Чералије (Подравска Слатина), *Јагуплије* (Славонска Пожега), *Синлије* (Нова Градишка), *Шаканлије* (Двор); *Чандрли* (Цриквеница), *Диклићи*

(Пореч), *Драгалић* (Нова Градишка), *Фрњолићи* (Пореч); *Чиглук* (Дрниш, Сињ), *Дузлук* (Ораховица), *Мушалук* (Госпић), *Беглуци* (Доњи Лапац).

9. На крају ћемо, умјесто закључка, истакнути неколико запажања која се чине необичним и неочекиваним.

(1) С обзиром на екстралингвистичку и језичку стварност, те све чиниоце који имају утицаја при онимизацији, чини се да би се на југословенским просторима могло очекивати знатније учешће суфикса оријенталног поријекла у творби ојконима него што то јесте случај.

(2). Занимљива је појава да се турски плурални суфикс *-лар/-лер* у принципу није преузимао уз посуђенице оријенталног поријекла — нема га ни у апелативима, а да се ипак јавља у запаженом броју ојконима на македонском подручју.

(3) Зачуђује импозантно велики број назива насељених мјеста код којих је као заједнички ономастички садржај послужила лексема *чиглук/чифлук* - забиљежено их је 28, већина (26) чак без атрибута, али се јављају, истина, у неколико могућих, различитих фонетско-морфолошких ликова, као што су:

- *Чиглук* - укупно 12 (4 у БиХ, 6 у Србији, 2 у Хрватској),
- *Чифлук* - укупно 6 (4 у БиХ, 2 у Србији, - један је *Чиглук Дрчевачки*)
- *Чифлик* - укупно 8 (1 у Србији, 7 у Македонији - један је *Слатински Чифлик*)

- *Чифлак* - укупно 2 (оба на Косову),

- *Чиглуци* - укупно 1 (у БиХ).

(4) Најзад, не изненађује податак да у Словенији нема ојконима у чијој творби учествује неки од суфикса оријенталног поријекла, али се, ипак, чини необичним да такве појаве нема ни у Црној Гори, барем у ојконимији (за разлику, на примјер, од микротопонимије). (У Босни, зато, у општини Тешањ, постоје *Карадаглије*, у дословном преводу „Црногорци“, наравно).

Hanka GLIBANOVIĆ - VAJZOVIĆ

OICONYM-MAKING WITH SUFFIXES OF ORIENTAL ORIGINS

S u m m a r y

In Yugoslav oiconyms structure, some suffixes of oriental origins are very important, such as: *-lija*, *-li*, *-luk*, *-čija*, *-džija*, *-lar*, *-ler*, *-džik*. Such suffixes do not have the same importance and they are not equally distributed in the whole area. They can be found in different quantity in different linguistic areas, that is the republical territories. These suffixes can mostly be noticed in Oiconymia of Bosnia-Herzegovina and Macedonia (less), then in Serbia, and the least in Croatia, while they cannot be noticed in Montenegro (Crna Gora) and Slovenia, at all. Above mentioned suffixes appear to behave, in oiconym-making, either as monomorph or as polymorph elements of structure.